

Izhaja
za pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl., sr.

Léposloven tednik.

Číslo 38. V četrtek 16. septembra 1852. **III. tečaj.**

Pod lipo!

(Prosto po Kollár-ji.)

Pod lipo me krilat je zibal
Ko sim še mlad ko trava bil,
Pod lipo se naj raje gibal,
Pod njo naj raje veselil.

Pod lipo hčer sim Slave glasa
Zagledal, se zaljubil v njo —
Pod lipo ah! čez malo časa
Ljubezni tudi dal slovó

Pod lipo mi je lipo dala
Slovanska Vila u roké
Mi v serce pesmi vodihvala
Budil da rod bi žaljni nje.

Pod lipo toraj me denite
Ko smertni mi odpoje zvon.
V spominek lipo mi vsadite
I—vžival bom nebeški son,

Bratovska ljubézen.

(Narodna pripovest.)

I.

Usréd gostotemnega gojzda je stal na visokej skali silen silen grad. Dva brata Bora i Mujo, dva sokola bistra, sta prebivala v obsirnem zidovju z sestrico Jelico, lépo kot Vila zagorkinja, milo kot lunska miloba na jasnem obnebu. Serčna ljubezen jim je dneve lépsala, od kar jih je ljubleni oča i mila mati zapustila, ki sta premenila zemalsko življenje z srečnejšim nadzemskim bivanjem. Lov po neskončnih hostah je zajimal brate, tiha hišna opravila Jelico sestrico.

U miru i slogi preteka léto za létom bratovskej trojici. Nič ni njih prijaznega življenja grenilo. Naenkrat opazita brata, da Jelica zbleduje, hira, vene kakor roža vertnica od sovražnega červa podjedena. Skerbljivo jo vpitata, zakaj da ugasuje žark nebeškega očesa in zakaj zbleduje zora lic i ustnic, zakaj se menijo snežnobéle ročice v suho kožo i košice. Al samo svitle solze čez bléda suha lica padajoče, so jim skriven odgovor tihe bolečine nesrečne sestrice. Dan za dnevom odhiti i z njimi Jeličino življenje. Zmiraj še taji uzrok znotrajne bolezni. Zdaj jej brata hudo zažugata i slabim glasom jima pové: da vsako noč, ko dvanajsta ura odbije, skoz lino velikan u spalnico prilomasti in jej vso kri izpije.

„Ha! zadnjikrat si nama sestrico moril,“ zavpijeta oba jednoglasno, pripravljena kaznovati hudodelca. Na večer se odpravi sestra kot vselej v svojo izbico, brata se pa orožita z ostrim mečem i silnim buzdovanom, i se v grajšinske line nastavita. Ura odbije i velikan leze skoz lino

po navadi v izbico. Ali kakor bistra sokola na ljutega jastreba planita brata na velikana. Goreč boj se vname, vendar zmagan pade na zadnje velikana na tla. Cel grad se strese kakor leskava šiba. Jelica pa je rešena.

II.

Zora zabèli. Vsi tri se napravijo, da pokopljejo truplo presrepega velikana. Nekoje korake od grada v grajšinskem vertu ga zagrebejo. Ali glej čuda! Iz vsréd groba zraste prelepa roža, od koje krasote je bila Jelica vsa očarana. »Bog vari! je vtargati,« pravila brata sestrici, »ti bi naju na véke nesrečna storila!« Jelica sveto obljubi rože po nikakem ne tertgati.

Ni se še luna pervikrat omladila, i Jelica je spet tako cvètela kakor poprej. Brata sta po navadi vsak dan na lov hodila, ona doma ostajala i domača dèla opravljala. Al prekrasna roža na grobu se jej zmiraj po glavi moti. Kadar sta brata odšla, je smuknila tje na grob, ogledovala in občudovala lèpoto očarjive rože. Od dne do dne je lepši cvetela, od dne do dne se jej bolj prikupila.

Nekega dne ko brata odideta, gre spet tje na grob. Danes jo je lèpota čudovite rožice čisto prevzela. Tako lèpa, tako dišeča še nikdar ni bila. Jelica vpre oči v njo, in jih ne zamore več od nje odverniti. Ah! kako lèpa bi še le bila na mojih njedrih, je zdihnula, oj to bi dišala. Saj to nemore nič dejati, ej! vtargala jo bom! Mišleno, storjeno! Uterga rožo, ter si jo na labudove persi pripne.

Solnčice zaide k božjej milosti, al bratov ni nazaj. Zagerne črna noč krajine z temno odejo, al bratov še zmiraj ni. Serce se jej jame strahú i bridkosti u persih trestj. »Ah jes nesrečna kukavica! kaj sim storila!« zdihuje sama pri sebi. Čuj! zdaj bije dvanajsta. Nèkdo terka na vratih. Kot serna plašna skoči na berzne nožice. »Hvala Bogu brata!« Veselo odpre al oj strah! Nista ljubljena brata! Dva grozna jelena stojita pred durmi. »Sestra! sestra! glej tvoje brate!« Potok solzic oblije njeno obličje. Žal ji vzame glas i govor. — »Ah ljubljena brata!« ona bridko zdihuje. — »Čuj sestra!« povzame spet eden jelenov— »kako ti je naju rešiti mogoče. Tri lèta nesmeš besedice govoriti. Le skož to pokoro zamoreš naju oteti. Čez tri lèta sopet prideva k tebi, ako obljubi zvesta ostaneš. Verzi tedaj vsakemu čez rogovje srajčico iz bèle volne tkanó.« To izustiti, jo odrineta kakor blisk spred oči plaka jočesestrice.

III.

Samotnej Jelici, samej človeškej dušici na visokej grajšini žalostni dnevi pretèkajo v solzah i bridkosti. Sveto prisego si je v sercu prisegla brate rešiti, ljubimce svoje duše. Vsak dan moli k Bogu za moč i pomoč svojei prisegi zvesta ostati. Vzame volno — solze so jej belica voda. Urno suče se vreleno, prede volno, tka dve srajčici béli. Že v drugokrat po tem nesrečnem večeru je kukala kukavica, je prepevljal černi kos pumladanske svoje pesnjice, bez da bi bilo kaj predico motilo. Kar neki dan zadoni pod zidovjem grada lovski rog. Deželni glavlar po ovih hostah lov lovi. Kakor preplašena golobica plane Jelica iz žalostnega snú kviško, i se sopet vsede k delu. Čuj! zdaj terkajo na grajšinskih vratih. Al Jelica se ne gane z mesta. Zdaj zaškripeljo vrata i v malo trenutkih stoji pred Jelico čverst junak v lovskej obleki, Knez sam

je ove dežele. Osupnjen stoji pred krasno predico. Ona pa ne vzdigne glavice. »Povej čudovito bitje!« povzame po dolgem molčanju knez, »ali si človeškega rodú al vilinskega? Kje so ti roditelji? Zakaj si tako samotna v teh zidinah?« Govori prosim te! — Pa predica ne povzdigne glavice, ne zine besede. »Bog! zakriči knez, ali je mogoče, da si nena? Neusmiljena narava, ti zamoreš takej krasoti mili glas odreči! — Ali bi me mogla ljubiti? Ti bodeš moja supruga in nobena druga. Oj ti mila golobica, ali mi moreš slediti? Ah ti moraš hteti, ti bodeš htela!« Jelica vzdihne, pa ne pregovori besedice. Tčas so se prijatli, i služabniki knezovi sošli, i knez jim oznani, kaj je sklenil. Jelica mora privoliti al hoče al ne. Kmalo se vzdigne truma iz grajšine, vsréd nje knez, poleg njega Jelica na rahlem bĕlem konjĕcu. Priĕejo do stolnega mĕsta, — svatba se napravi i konča—Jelica, nĕma Jelica je knezinja. Sreĕni dnevi so napaĕili za mlade zaroĕnike — pa veselje i žalost si roko podajata.

IV.

Glas, sovražnik je napadel deželo, zdrami mirne prebivavce. Vojaška tromba doni tam, kjer je popred pastirĕek ĕudomile pesmice na tankej pišali drobil. Junaške trume se soidejo i knez se postavi na njih ĕelo. Jelico izroĕi pri odhodu svojej materi, da bi jo varvala za vlastno oko. Pa starej knezinji je bila Jelica že dolgo bodeĕ tern v peti. Iz celega serca je hrepenela, najti priložnosti se nĕme zelinje znebiti. Zdaj se jej zdi ĕas, svoje pregrešne želje izpeljati. Karkoli je le zopernega zmisliti mogla, to je vbogej Jelicu storila. Al Jelica je vse voljno preterpela. Vojska terpi že dolgo ĕasa. Med tim porodi mlada knjezinja lepega sinĕeka. Tasta, to zvediti jej ga vzame in jej ĕernega gujusnega maĕka mesto sinka povije. Jelico serce hoĕe se prebridke serĕne žalosti razpoĕiti, ali ona se spomni bratov i molĕi. — Zdaj je po tebi nĕma stvar, si misli tasta sama pri sebi. ĕe knez zvĕ, da si maĕka porodila, gotovo te veĕ ne bode ljubiti zamogel. To mu hoĕem urno pisati. Rĕs napiše bĕli list, v kterem mu sledeĕe sporoĕi: Bog pomagaj ljubi sin! kakšno pošast si mi ti v hišo pripeljal. Mĕsto sinka je porodila ĕarica ĕernega gujusnega maĕka. Odpiši, kaj mi je ž njo i porodom storiti? Zpĕrva se knez prestraši, potem pa strašno razserdi in zavkaže hitro njo in porod sožgati. Kdo je bil veselejši takega ukaza, kakor zlobna tasta. Al Jelica misli na ljubeznuvne brate ter molĕi.

Dan, kedar bi se imela sožgati, se odloĕi. Neštevilna množina ljudstva se zbere. Germada je pripravljena, verh nje zvezana nedolžna Jelica. Bĕlša od snĕga se sveti kakor mirna luna iz temnih oblakov. Rabelj z goreĕo govno v rokah pristopi. Jelica oĕi proti nebesom povzdignjene molĕi. — Al ĕuj! zdaj zažvižga nekej skoz zrak i dva velika jelena stojita pred germado, jĕden s lepo skrinco za rogmi. »Moja brata!« zakriĕi Jelica, i verže vsacemu volnasto srajĕico ĕez rogovje. Kakor bi trenul, stojita dva vitežka mladenĕa pred oĕmi stermeĕe množine s krinico, katero je pred za rogmi imel, u rokah. Prelepo dete steguje iz skrinice male roĕice proti Jelici. Okovi jej sami od sebe odpadejo i ona leži v naroĕju ljubljenih bratov svoje dĕte ljubeĕa.

Vojaška trubla zadoni, i kmalo stoji knez pred ljubleno suprugo. On je sovražnika zmagal, i se slavno domu vernul. Brata mu odkrijeta, Jelico triletno skrivno molĕanje i nedolžnost, pa tudi zloĕinstvo so-

vražne taste. Ljudstvo to slišati zgrabi hudodelko i na ravno tistej germadi je dobila plačilo, ki jo je nedolžnej Jelici napraviti dala.

Knez objame ljubo soprugo jo, miło prosi, mu svojo naglost prizanesti i se ne more krasnega mladiča zadosti nagledati, katerega v te spomin Nĕmoslav kersti. Bora i Mujo sta ostala pri ljubej sestri, kateraj je Bog zavolj nje stanovitue ljubezui do bratov še mnogo srečni i veselih let dal.

J. Majcigar.

Kdo bo věnec nosil?

(Ruska narodna.)

Aj, na polju, aj na polju,

Aj! na polju lipica

In pod lipo hišica,

V hišici pa mizica

In za mizo deklica.

Rožic je natergala,

Vēnec z njih narejala.

Kdo te vēnec nosil bo?

„Starec vēnec nosil bo.“

Vēnec nosil star ne bo,

Mene star dobil ne bo!

Aj! na polju, aj! na polju,

Aj! na polju lipica

In pod lipa hišica,

V hišici pa mizica

In za mizo deklica.

Rožic je natergala,

Vēnec z njih narejala.

Kdo te vēnec nosil bo?

„Mladič vēnec nosil bo.“

Mladič vēnec nosil bo,

Mladič mlado vzel me bo!

Štefan.

Letopis Belaškega mesta.

(Dalje.)

Leta 1606 je na praznik presv. Trojice u drugič celo mesto pogorelo. Leta 1619 in 1620 ste bile spet tako rodovitue, da se je birenj pšenice po 12 krajc. in četert vedra vina po 4 kr. kupil. Al kmalo se je to spremenilo, že l. 1622 je tako velika dragota povstala, da se je birinj pšenice po 40 gold. reži po 36 gold. ovsu po 23 gold. in bokal vina po 1 gold. plačevati moral. Za dva goldinarja kruha se doraščen mož ni mogel najesti, zategadelj je mnogo ljudi glada pomerlo; še iz skorje so kruh pekli in jedli, in ovi glad je terpel do leta 1624.

Leta 1632 se je u zgornjem predmestju pri Šent. Katarini samostan za Belaške kapucine sozidal, zdaj ima ovi samostan g. Rihard Čeligi u posestvu.

Leta 1679, 22. julija je veči del mesta s dravskim mostom pogorel. Tudi zvonik farne cerkve je tedaj zgorel.

Komaj se je mesto u 11. letih spet popravilo, navstane l. 1690 4. decembra strahoviten potres, ki se je po celem gornjem Koroškem in celo po Beneškem čutil. Al največo škodo je ti potres u Belace napravil, Veliko ljudi so hiše posule in vkončale. Od tega posipa se še den de-

nešnji ostanki najdejo. Ob tem potresu se je tudi glasoviti zvonik, ki je bil iz velikih 4 voglatih kamenov sozidan, poderl. Vbogi mestjani so tedaj ostali del zvonika s deskami pokrili, in šele leta 1761 so ga začeli vnovič zidati, po posebnem prizadevanju tedajšnjega mestnega župana g. Franca Antona Šusteršica, in l. 1764 dogotovili.

Leta 1713 je 20 februarja neki 14 let star fant navlašč mesto zasmodil, da je u 8 urah zunaj mestnega grada in nekterih hiš na bregu (auf der Leiten) celo pogorelo. Tega fantina so u Celovcu, kjer je tudi to mesto zapaliti namerjal, zasačili in hitro obesili.

Binkoštni torek l. 1726 so prvi kamen romarské cerkve na Peravi položili.

Leta 1757 je Drava tako narasla, da je do spodnjega studenca na terzišču stala, in od mosta 2 koze potergala. (Konec sledi.)

Književni pregled.

* **N**ovice pišejo: „Koledarček za leto 1853“ dosto pomnožen in z dvéma podobama ozaljšan, se že naliskuje in bo še ti mesec gotov. — Ravno je prejela kmetijska družba rokopis perviga dela novih kmetijskih bukev gosp. fajmoštra Janeza Zalokar-ja, ki se bojo imevovale: „Umno kmetovanje in gospodarstvo, — to je, dobri sveti v nar potrebnih kmetijskih rečeh z oziram na terdne naravne postave, da se kar nar boljši in nar veči pridelki in prihodki od kmetije dosežejo, v prid posestnikom in domovini“, 1. del obseže: „obdelovanje zemlje in pridelovanje koristnih rastlin“. Iz maliga, kar smo dosihmal mogli rokopis pregledati, zamoremo že reči, da je delo kaj izverstno in tako prijetno po domače pisano, da zamorejo Slovenci se že naprej veseliti teh sila potrebnih prelepih bukev. Slavni gosp. pisatelj je leté kaj primerne besede Horacia na celo teh bukev postavil: „Blagor mu, ki delječ od mestnih homatij očetovo polje s svojimi voliči obdeluje.“

* Pri g. Blazniku v Ljubljani je na svitlo prišel 2. del „Berila“ za slovenske gimnazialne šole, ki obseže mnogo podučnega in kratkočasnega v pesniškem in prostem govoru. Šteje 12 pol in velja terdo vezana knjiga z usnjatim herbtom 22 kr. sr. — Da bi le ta za slovenske gimnazije toliko potrebna knjiga tudi k nam čez Ljubelj priromala!

* V Temisvaru se tiska sedaj dèlo pod naslovom: „Vojvodjanka ali različne piesme od D. Mihajlovića. Čena jim bo 30 kr. sr.

* V c. k. zalogu šolskih knjig je ravno izšel prvi svezek občne zgodovine v českem jeziku pod naslovom: „Dějepis lidstva k užitku mládeži vyššich gymu. tříd.“ Spisal jo je Dr. Karl Lany. Visoko ministerstvo uka je to knjigo za višje gimnazije priporočilo.

Z m e s.

* Naši nadepolni pisateljki gospodični **Josipini Turnogradski** je poslal ruski pisatelj Palauzov iz Petrograda svoja tri dela: „sla-

vjanski element v Greciji, — »Rostislav Mihajlovič, ruski udělni kněz na Dunaje« in »věk Bolgarskago carja Simeona,« zadnje posebno lepo na prekrasnem papirju (1852) natisnjeno, v znamenje posebnega spoštovanja do nje zavoljo njene učenosti in sosebno zavoljo njenega izverstnega spisa v Zori l. 1852.

* V »Lumir« se piše iz Zagreba blizo tole: Zbral sim na svojej cesti po jugoslavenskih krajinah Turske in Avstrianske deržave mnogo literarnih plodov v rokopisih in redkih tiskarij stare dobe in najnovejšega časa. Pokladam si za svojo dolžnost, malo o plodih pregovoriti, ki so ravno na polju slovanskega slovstva dozoreli. Ker se ravno v Praze, v Bělehradu in Zagrebu narodno gledališče ustanovljuje, bode vsakemu drago, zvedeti kaj se je na jugoslavenskem dramatičnem polju ravno doveršilo. — Kakor je znano se tiska Sofoklevo »Elektra.« Med rokopisi različnega obsega g. Mirka Bogoviča, vrednika »Nevena« sim najdel dogotovljeno izvorno tragedio iz jugoslavenske zgodovine imenovano: »Frankopan« žaligro v 5 činih in drugo: »Štěpan Tomašević, poslednji kralj bosnjanski« žaligro v 4 djanih. Verh tega ima dokončan krasno prestavo Racinove tragedie: Iphigenie v 5 djanjih. Po njegovej prijaznosti mi je bilo dovoljeno, te rokopise natančneje pregledati; c'o sam mi je mnogo prizorov (scen) predbral. Moram spoznati, da slišijo ti igrokazi, kar se predmeta in izpeljanja vtiče, med perve plodove na našem tako nerodovitnem polju dramatičnega pėsnitva. Pėsnik je po njih dokazal, da zna narodno nišljjoči duh naroda popolnoma narodno predstavljati. — Spisatelj nam je že po svojih prejšnih delih slavno znan, kakor so: »Ljubice,« »Smilje in Koviļje« »Glasi domorodni.« Izdal je tudi pesme prezgodaj zamerlega Nemčiča. — Zvun tega ima tudi sovstavljeno anthologio iz imenitniših ruskih, poljskih in českih pėsnikov. — Hvalnoznana pėsnica gospodična Dragoila Jarnevičeva tudi piše tragedio iz horvatske zgodovine pod naslovom: »Desanka«. — Slavni serbski filolog Brkić je dokončal jezikoslovno delo nadpisano: »Srbska dřevna azbuka« — V Verdniku v Srėmu prebivajoča serbska pėsnica Milica Stojadinovičeva je izdala pri Medakoviću svoje: Pėsme — Zvun tega je izšlo: Črnogorka ali stanje Črnogore za časa Petra II. Njeguša i njegovih predšestvenika od Milana D. Rašiča, pa »Prostranja svėstvena istorija starog i novog zavėta« in poslednjič je izdalo družtvo serbske slovesnosti IV. del svojega časopisa: »Glasnik.« J. Vaclik.

* 10. avgusta je bil v Petrogradu svetčano pokopan slavni v Badenu zamerli ruski spisatelj V Andrejevič Žukovski. Pri pogrebu je bil tudi carevič Aleksander pričujoč.

* Za narodno česko gledališče je doslej 91,500 gld. sr. podpisanih, in 35000 od tih že izplačanih.

* Iz Rėke se piše: »narodnim novinam« da je tamošnji mėstni odbor g. Skendera Fabkoviča za učitelja narodnega jezika v normalnih ondašnjih učilnicah postavil. — G. Fabkovič je doveršil učiteljski tečaj na Pražkem pripravnišču in je za učitelja popolnoma dorasel. Naš jezik dobro pozná in zraven govori tudi česki in poljski. Slava mestnemu odboru v Rėki, da si je takega učitelja poiskal!

* S koncem pret. m. je izverstni česko-slovenski list: »Slovenské pohľady« prestal izhajati. Slavno znani vrednik M. J. Hurban obljudi

čitateljem si vse prizadjeti, da ga bo skorej spet izdajati mogel. — Naj služi to prežlahtno prizadetje za domorodno stvar nam vsim v izgled!

* Leta 1852 se bode celo Slovanstvo z žalostjo spominjalo. Koliko žalostnih vesti o smerti naših izverstnih mož smo že prinesli! Sopot je nam kolera pobrala dva najslavnejših Slovanov.

Dne 21. avgusta je zamerl v Varšavi Adrian Križanovsky in 23. avgusta Feliks Bentkovsky. Pervi je živel 65, poslednji 72 let. Križanovski je bil matematikar iz poklica, z serca, iz notranjega nagnjenja pa zgodovinar. Marljiv kakor bčela je delal do poslednje dobe brez prenehanja, Križanovsky-ga so poznali povsod, kjer koli se polski govori, Bentkovsky-ga je poznala cela Evropa. Naj ju slavenstvo večno spominja!

* Zgodnja Danica piše: Per sveti Katarini nad Šent-Vidam nad Ljubljano je bilo že v starih časih sledi svinčene rude najti; torej so se ljudje z velikimi potroški trudili tam gori izdaten rudnik (Bergwerk) napraviti, zlasti nekdanji gospod Žerovic, c. k. vradnik v Idrii. Ali njih početje — bolj osebno — ni doseglo zaželeniga sadu. Nova družba deležnikov iz Ljubljane in njene okolice se po nezgodi poprejšnih skušenj ni dala ostrašiti, temuč je, ako ravno še z večjimi potroški, že več časa sem per sv. Katarini rude iskala, in njen trud ni zastoj. Našli so tako dohro in obilno svinčeno rudo, v kateri se tudi sreberni sled dobi, de za gotovo upajo, per sv. Katarini bo rudnjiska jama, kjer bo Kranjski deželi nov studenec blagostanja tekel. Gospodje deležniki pa spoznajo, de vse človeške početja in dela so prazne in brez sadu, ako ni teka in blagoslova od zgorej; torej je bilo slišati, de so bili pretečeno nedeljo v podfarni cerkvi sv. Katarine slovesno veliko sveto mašo naprosili v zahvalo za dosedanje dobre znamenja in prihodnjo srečo rudnika.

Pušice.

Predgovor.

Kdor resnico ljubi, ušes ji ne maši,
Kdor se je pa brani, zanj resnice ni.

Posnemavcem.

Kakor ciganje se naši nam pesniki zdé,
Kolikor more na enoga konja jih gré.

Našemu Ikaru.

Kdor peruti z voskom h koži si prišije,
V mláko páde, kadar solnce ga obsije.

Slovenskomu Jobu.

Tvoje pisarije so ko v gnoji Job,
Duh je nekaj vreden, truplo polno gob.

Nemškóvávskim pesnikom.

Res dalječ je Ren, *) pa nas vender zaliti profi,
Svobodo potopil je že, zdaj še poezijo želi:

*) Nemška reka Rhein (Rhenus.)

Vesel ga naš pesnik v klobuk i korec naliva;
Da nas bi prekerstil, marljivo nam glavo i gerlo omiva.

Slovníčar rodivničarjem.

Vaša pesem je rodivnikov napeta,
Kakor pšena slaba jeterna klobasa,
Zmota — vredna Pater-Markuza očeta —
Ptuja je Prešernu, i vsim do toga časa.

Odgovor pušičarja na tó.

Ne pozabi: »quod licet bovi, non licet Jovi!
Bog je v cerkvi odkrit, pokriti so hlapci njegovi.

S m e š n i c a .

Slavni Newton se je mnogokrat tako v svoje knjige in račune zamislil, da je vse drugo pozabil. Nekdaj pride ptuj gospod ravno pred poldnem, da bi se s njim soznani. Služabnik pelje ga v jispo, kjer je navadno jedel, in reče mu, naj da tu počaka. Na mizi je bila jed že pripravljena, v pokritej skledi pišče v pšenu kuhano, kar je Newton najraje jedel. Ptujec čaka uro, čaka dvě, Newtona le ni bilo. Začelo se mu je deljati, lačen je tudi bil. Vsede se zatoraj k mizi, začne jesti, sné, spravi kosti v skledo in jo spet pokrije. V tem času stopi Newton v jispo, pozdravi ptujca, in se z njim pogovarja. Čez malo časa stopi k mizi, odkrije skledo, hotel je namreč jesti. Zagledavši same kosti reče: To je vendar čudno, kako sem jaz pozabljiv, tu vidite, da sem dones že južinal, in ne spomnim se tega celo nič. Alj kar je še čudnejše, tudi želodec od južine nič ne hoče védeti. Če je temu tako, pravi ptujec, dajte si še enkrat jesti primesti, kar je Newton tudi rad storil.

Slovenski pregovori.

Nabral V. Kuruk.

Temu se moraš potožiti, ki ti je v stanu preložiti. — Sila hraste ruje. — Ako kaj daš, ogtej se prej, komu, kam in na kaj. — Kjer oče kaznuje, mati pa pomiluje, izreja taka je prazna tlaka. — Kar pregosto pride, se vstavi in več ne pride. — Bolezen iz sladčic, zdravje iz grenčic. — Iz orličov povstanejo ob letu sami orli. — Lepše črešnje na koncu vej rasejo. — Na eni verigi imata dva psa med seboj mir, pri enej kosti pa vselej prepir. — Od lepote ni nič vzeti, pa jo vendar hoče vsaki imeti. — Petelin gre zgodaj spat in jame rano kokotati. — Kjer se je bogatija prenaglo začela, se večidel potrata dela. — Ščet je ščet, gladi jo od zad alj spred. — Čislanje je dober kup. — Za glavo ribo zagrabi, ako ti ne zderkne. — Vsaki ima svojo šego. — Na posodbi se nič ne zboljša. — Perva nesreča človeka naj bolj pogreje. — Kjer je kaj za zadeti, tot jih več namerja. — Ne bodi na vsakej kaši. — Kjer si pustil svojo moč, tam išči si pomoč. — Kdor ima, te je. — Domač prag in domače ognjišče se po vsim drugim še išče. — Svet je godlja, mi pa kuhavnice, da ga mešamo. — Sekiri podoba da ime, alj že seka, alji ne. — Černo na belo je že marsikterega otelo, še več pa vzelo. —